

щото ми е мило — ахъ, то ми е мило — много мило!“

Посѣтителката стисна покрѣтено ржка на баба Хейгденъ. „Работата не е тъй бърза, и не е нужно Йони веднага да дойде“, говорѣше тя любезно. „Вие и двамата ще имате доста врѣме да си помислите, и тогазъ, когато обичате, извѣстете ми какво сте намислили.“

За нѣколко минути Йони се пораздвижи малко и се измѣсти отъ скута на баба си въ оня на Госпожа Бофинъ, и добрата госпожа му разказваше шпънишкомъ за нѣкакъвъ чудесенъ конь, който ходѣлъ на колела и носелъ винаги своя ездачъ къмъ единъ дюгенъ за сладки и че тоя конь ще бжде купенъ специално за едно малко момченце, което се казва Йони.

Избистриха си Йоновитѣ потъмнѣли черти на лицето и той зе да хихика високо отъ възторгъ, така щото най-сетнѣ срѣщата се завърши много по-добрѣ, отколкото се очакваше, и всички участващи въ нея бѣха много доволни.

Ала ахъ, бѣдний Йони! Докато милозливата госпожа Бофинъ мислѣше и планираше радостно само най-добри нѣща за бждещето на малкото момче, една грозна, злополучна сѣнка, която отдавна висѣше надъ сиромашкото жилище, се надвѣси и забули послѣдното още по-дълбоко и още по-мрачно.

Едно утро се показва храброто, добросърдечно, неугледно малко момче Слопи при Госпожа Бофинъ и ѝ съобщи, че Йони не е добрѣ.

„Отъ „нагледничетата“ прѣхвана,“ заночна Слопи, „и докторътъ именува петната, които се виждатъ, съ едно много дълго име. Вчера вечеръ, когато азъ до късно въртѣхъ менгемето, колелото прѣстана сжщо като дишенето на Йони. Най-първо вървѣше добрѣ, сетнѣ прѣстана и се поразклати малко и вървѣше не сигурно, а по-сетнѣ, като завъртѣхъ пакъ назадъ — туку зашумѣ, затрака — и послѣ вече пакъ завървѣ гладко. И тъй вървѣ нататкъ до като азъ вече не можехъ да узная кое бѣ менгемето и кое Йони. И Йони самъ не можеше вече да се узнае. По нѣкой пжтъ, напримѣръ, когато колелото пакъ тежко започваше да се върти, той извикваше: „Задушвамъ се бабо!“ Тогазъ бабата го земаше на скута си, а на менъ казваше: „Не върти вече, Слопи!“ — и тогазъ

всичко утихваше. А когато Йони отново започваше да диша, азъ пакъ започвахъ да въртя — и тогазъ започваше всичко наново като на прѣдъ“.

„Ахъ, сладкий Боже! Моя милъ, хубавъ, любимецъ!“ извика Госпожа Бофинъ. „Но туй може би, още не значи, че той е твърдѣ злѣ?“

Вмѣсто отговоръ, Слопи сбра нѣкакъ отчаяно цѣлата си глава въ тила и издаде такъвъ сърдцераздирателенъ плачъ, че Госпожа Бофинъ разбра добрѣ, че трѣбва наистина дѣте-то да е доста злѣ. Веднага поржча да впрѣгнатъ колата ѝ и се отправи къмъ баба Хейгденъ.

Заедно съ нея отидоха единъ младъ господинъ и една млада дама, които живѣеха въ нейната кжща. За господинътъ тя знаеше, че той ще ѝ бжде много полезенъ, защото той обладаваше добро сърдце и бѣ много просвѣтенъ човѣкъ. Но и младата дама, госпожица Бела Вилферъ — тя бѣ наистина малко изнежена, защото въ дѣтинскитѣ ѝ години я бѣха много разглезили, и тя имаше сърдце пълно съ топло човѣколюбие и на туй отгорѣ едно тъй приятно, мило лице, каквото можеше въобше да се желае.

Огивайки съ колата къмъ баба Хейгденъ, тѣ спрѣха прѣдъ единъ магазинъ на дѣтски играчки и госпожа Бофинъ купи единъ благороденъ войнишки конь на колела, единъ Ноевъ Ковчегъ, една жълта птичка съ изкуственъ гласъ, а освѣнъ туй и една кукла въ войнишка форма, която бѣ тъй чудно направена, че ако би била голѣма, колкото човѣкъ, нейнитѣ другари въ войската не би познали никога, че е кукла. Натоварени съ тия хубави подарѣци, тѣ спрѣха колата прѣдъ портата на баба Хейгденовата кжщица и я съзрѣха, какъ тя седѣше, държейки въ скута си бѣдния Йони, въ едно вѣншно тъмно жгълче.

„Какъ е съ здравето малкиятъ?“ запита Госпожа Бофинъ.

— „Злѣ — злѣ!“ отвърна баба Хейгденъ, „Започнахъ да се боя, че той не ще може вече нито при васъ да дойде, нито при мене да остане“.

„Спи ли сега?“

— „Не, не вървамъ! Спишъ ли Йони?“

„Не“, продума Йони безъ да отвори очи.